

22 Δεκεμβρίου, 1993

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΡΘΘΕΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείοντες,

ν.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσ(βλητων).

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5853, 5855).

-
- 5 *Ποινή — Ενεργοποίηση ποινής φυλάκισης με αναστολή — Ο περί της Υφ' όρον Αναστολής της Εκτελέσεως Ποινής Φυλακίσεως εις Ωρισμένης Περιπτώσεις Νόμος του 1972 (Αρ. 95/72) Άρθρο 4 — Καθορίζει την άσκηση εξουσίας, τον χρόνο και τον τρόπο άσκησης της από το Δικαστήριο, αναφορικά με ποινή φυλάκισης με αναστολή — Το Δικαστήριο δεν δύναται να ασκήσει εξουσία με βάση το Άρθρο 4, εκτός εάν, μέσα στην περίοδο της αναστολής εκδώσει ετυμηγορία ενοχής του κατηγορουμένου για το αδίκημα το οποίο εκδικάζει και επιβάλει ποινή φυλάκισης γι' αυτό — Στην παρούσα υπόθεση, η μη επιβολή ποινής αποστέρησε το Δικαστήριο να ασκήσει τέτοια εξουσία — Νομοθετικές και Νομολογιακές αρχές που εφαρμόζονται στην Αγγλία.*

Έφεση — Δικαίωμα έφεσης από τον Γενικό Εισαγγελέα.

Έφεση — Δικαίωμα έφεσης από καταδικασθέντα σε ποινική υπόθεση.

- 15 *Σύνταγμα Κυπριακής Δημοκρατίας — Δεν προβλέπει δικαίωμα έφεσης.*

Διεθνές Σύμφωνο περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων.

Λέξεις και Φράσεις — "Ποινή" Στο Άρθρο 137(1) του Κεφ. 155.

- 20 *Λέξεις και Φράσεις — "Insufficient" στο Άρθρο 137(1) του Κεφ. 155.*

Ερμηνεία ποινικών νόμων.

Ο κατηγορούμενος βρέθηκε ένοχος μετά από ακροαματική διαδικασία στην κατηγορία πρόκλησης βαρείας σωματικής βλάβης κατά παράβαση του Άρθρου 231 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154.

- 25 *Το πρωτόδικο Δικαστήριο διέταξε ενεργοποίηση της επιβληθείσας ποινής φυλάκισης εννέα μηνών που είχε επιβληθεί προηγουμένως στον κατηγορούμενο χωρίς να επιβάλει οποιαδήποτε άλλη*

επιτροσόφτη ποινή.

Η απόφαση εφεσιβλήθηκε από τον Γενικό Εισαγγελέα για ανεπάρκεια της ποινής και από τον κατηγορούμενο ο οποίος επρόσβαλλε την διαταγή ενεργοποίησης της προηγούμενης ποινής φυλάκισης.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

Α. Υπό Στυλιανίδη Δ., συμφωνούντος και του Νικήτα Δ.:

1) Ο Γενικός Εισαγγελέας επεκαλέσθηκε το Άρθρο 137(1)(β) του Κεφ. 155 βάσει του οποίου μπορεί να ασκήσει έφεση για τον λόγο ότι η ποινή είναι ανεπαρκής. Η εισήγηση του ότι ο όρος "ποινή" πρέπει να ερμηνευθεί ώστε να περιλαμβάνει και "μη ποινή" δεν ευσταθεί καθότι η λέξη "insufficient", ("ανεπαρκής") στο πιο πάνω Άρθρο είναι επιθετικός προσδιορισμός και προϋποθέτει την ύπαρξη επιβολής κάποιας ποινής, η οποία έχει τον χαρακτήρα της ανεπάρκειας.

10

15

2) Οι ποινικοί νόμοι πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά και αν υπάρχει ασάφεια ή αμφιβολία να αποφασίζεται υπέρ του κατηγορουμένου, έστω και αν αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα την απαλλαγή του για τεχνικούς λόγους.

3) Το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν προβλέπει δικαίωμα έφεσης όπως ούτε και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών που κυρώθηκε με τον περί της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Κυρωτικός) Νόμο του 1962, (Αρ. 39/82), εκτός από το Έβδομο Πρωτόκολλο το οποίο δεν εφαρμόζεται στην Κύπρο επειδή δεν έχει κυρωθεί.

20

25

4) Το Άρθρο 14(5) του Διεθνούς Συμφώνου περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων έχει σύμφωνα με το Άρθρο 169.3 του Συντάγματος αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε εσωτερικού νόμου.

30

5) Στο εσωτερικό δίκαιο το δικαίωμα έφεσης στις ποινικές υποθέσεις προσδιορίζεται από το Άρθρο 25(2) των περί Δικαστηρίων Νόμων και μπορεί να ασκηθεί μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει το Κεφ. 155.

Αναφορικά με την έφεση του κατηγορουμένου το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

35

1. Αγγλικό Δικαστήριο ενεργοποίησε ποινή με αναστολή, σε κατάλληλη περίπτωση, όπου είχε επιβληθεί μόνο πρόστιμο για το δεύτερο αδίκημα.

2. Στην παρούσα υπόθεση δεν ετεβλήθηκε καμμία ποινή και ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν μπορούσε να ασκήσει εξουσία για ενεργοποίηση ποινής με αναστολή.

40

2 Α.Α.Δ. Χριστοδούλου & άλλος ν. Αστυνομίας

3. Το Δικαστήριο δεν επηρεάζεται από τις συνέπειες της εφαρμογής του Νόμου ύστερα από ορθή ερμηνεία του.

Β. Υπό Αρτεμίδα Δ.:

5 1. Η προηγούμενη Αγγλική νομολογία, που υιοθετήθηκε από τα Δικαστήριά μας, επέβαλλε ως προϋπόθεση για την ενεργοποίηση ανασταλείσας ποινής φυλάκισεως την επιβολή στον κατηγορούμενο φυλάκισης για το υπό εκδίκαση αδίκημα. Το άρθρο 23 του Powers of Criminal Courts Act 1973 δεν θέτει πλέον τέτοια προϋπόθεση και καθορίζει σαν κριτήριο μόνο την υπό του νόμου πρόνοια ποινής. Οι συνθήκες όμως που επικρατούν στην χώρα μας 10 είναι διαφορετικές από αυτές της Αγγλίας και δεν δικαιολογούν την υιοθέτηση της πρόσφατης Αγγλικής νομολογίας. Η αντιμετώπιση του δράστη πρέπει να είναι διαφορετική στην Κύπρο λόγω της χαμηλής εγκληματικότητας που επικρατεί στον τόπο μας σε σύγκριση με την Αγγλία. Η διαταγή από το Δικαστήριο για ενεργοποίηση ανασταλείσας ποινής φυλάκισης μετά από καταδίκη για 15 αδίκημα ήσσονος σημασίας, για το οποίο μπορεί να επιβληθεί και ποινή προστίμου, θα ήταν αντίθετη με το πνεύμα και τον σκοπό του νομοθέτη.

2. Νόμοι διατυπωμένοι στην επίσημη γλώσσα της χώρας μας πρέπει να ερμηνεύονται σύμφωνα με τις συνήθεις έννοιες που αποδίδει η γλώσσα μας στις λέξεις του κειμένου και να εφαρμόζονται με κριτήριο τα ήθη, έθιμα, την παράδοση και τον τρόπο ζωής του τόπου μας. 20

Η έφεση υπ' αρ. 5853 επιτυγχάνει. Η διαταγή για ενεργοποίηση προηγούμενης ποινής φυλάκισης με αναστολή ακυρώνεται και ο κατηγορούμενος ελευθερώνεται. Η έφεση υπ' αρ. 5855 διαγράφεται. 25

Η έφεση Αρ. 5855 διαγράφεται. Η έφεση Αρ. 5853 επιτυγχάνει.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- Attorney-General v. Georghiou (1984) 2 C.L.R. 251·*
- Malachtou v. Arnefti (1987) 1 C.L.R. 207·*
- 30 *Shourris v. The Republic & Kazantzis v The Police (1961) C.L.R. 11·*
- Xenophontos v. Charalambous (1961) C.L.R. 122·*
- Christofi v. The Police (1970) 2 C.L.R. 117·*
- Georghadji & Another v. The Republic (1971) 2 C.L.R. 229·*
- 35 *Attorney-General v. Pouris & Others (1979) 2 C.L.R. 15·*

Κυριάκου ν. Δήμου Έγκωμης 1992 2 ΑΑΔ.414·

Louca ν. The Republic (1986) 2 C.L.R. 141·

Ιωάννου ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 251·

Βασιλειάδης ν. Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 409·

Σύμκασης ν Αστυνομίας (1993) 2 Α.Α.Δ. 1·

5

Χριστούδιας ν. Αστυνομίας (1993) 2 Α.Α.Δ.52.

Εφέσεις εναντίον Ποινής.

Εφέσεις εναντίον της ποινής από τον Ιερόθεο Μιχαήλ Χριστοδούλου και τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 15 Οκτωβρίου, 1993 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 13632.93) στην κατηγορία πρόκλησης βαρειάς σωματικής βλάβης κατά παράβαση του άρθρου 231 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, με την οποία ο Κορφιώτης, Α.Ε.Δ. δεν επέβαλε ποινή στον κατηγορούμενο αλλά διέταξε την ενεργοποίηση ανασταλείσας ποινής φυλάκισης 9 μηνών.

10

15

Σ. Πασχαλίδης, για τον εφεσεύοντα στην έφεση 5853 και τον εφεσίβλητο στην 5855.

Μ. Μαλαχτού - Παμπαλλή (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας για την εφεσίβλητη στην 5853 και τον εφεσεύοντα στην 5855.

20

Cur. adv. vult.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ. ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Στις 14 Οκτωβρίου, 1993, Δικαστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού βρήκε, μετά από ακροαματική διαδικασία, τον Ιερόθεο Μιχαήλ Χριστοδούλου, (ο "κατηγορούμενος"), ένοχο ότι στις 18 Ιουλίου, 1993, στη Λεμεσό, παράνομα προκάλεσε βαριά σωματική βλάβη στον Πολύκαρπο Γεωργίου Πιερή από τη Λεμεσό, κατά παράβαση του Άρθρου 231 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ.

25

154.

Τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου και έγιναν παραδεκτά από τον κατηγορούμενο τα προηγούμενά του. Το τελευταίο ήταν: 17 Ιουνίου, 1993, Ποινική Υπόθεση Αρ. 10882/93, επίθεση με πραγματική σωματική βλάβη, ποινή εννέα μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή και £250.- πρόστιμο.

Στις 15 Οκτωβρίου, 1993, ο Δικαστής ασχολήθηκε με την ποινή. Αφού αναφέρθηκε στη σοβαρότητα του αδικήματος, για το οποίο βρέθηκε ένοχος ο κατηγορούμενος, είπε:-

"Βρίσκω ότι υπό τις περιστάσεις δεν έχω άλλη εκλογή παρά να επιβάλω ποινή άμεσης φυλάκισης στον κατηγορούμενο. Διατάσσω την ενεργοποίηση της επιβληθείσας 9μήνου φυλάκισης και δεν θεωρώ σκόπιμο ενόψει του ότι ενεργοποίησα την ποινή φυλακίσεως που έχει επιβληθεί σ' αυτόν προηγουμένως να επιβάλω επιπρόσθετη ποινή στον κατηγορούμενο, ελπίζοντας ότι επιτέλους ο κατηγορούμενος θα αντιληφθεί ποιό είναι το συμφέρον του και θα παύσει πλέον να παρανομεί."

Εναντίον του μέρους αυτού της απόφασης που αναφέρεται στην ποινή καταχωρίστηκαν οι δύο εφέσεις:-

1. Ποινική Έφεση Αρ. 5853, από τον κατηγορούμενο, με την οποία προσβάλλεται η διαταγή ενεργοποίησης της ποινής της εννιάμηνης φυλάκισης με αναστολή.

2. Ποινική Έφεση Αρ. 5855, από το Γενικό Εισαγγελέα, με την οποία προβάλλεται ότι η μη επιβολή ποινής από το Δικαστήριο στην υπόθεση που εκδικάστηκε και ο περιορισμός σε ενεργοποίηση της ανασταλείσας ποινής φυλάκισης κατέστησαν την ποινή ανεπαρκή.

Εγείρεται ζήτημα αν η έφεση του Γενικού Εισαγγελέα ευσταθεί.

Το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν προβλέπει, ούτε διασφαλίζει δικαίωμα έφεσης ή αναθεώρησης της απόφασης πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου. Το ίδιο και η Ευρωπαϊκή Σύμβασις διά την Προάσπισιν των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών που κυρώθηκε με τον περί της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως διά την προάσπισιν των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Κυρωτικός) Νόμο του 1962, (Αρ. 39/62).

5

Το Έβδομο Πρωτόκολλο της Σύμβασης που έγινε στις 22 Νοεμβρίου, 1984, στο Άρθρο 3 διασφαλίζει σε πρόσωπο που καταδικάστηκε για ποινικό αδίκημα το δικαίωμα έφεσης εναντίον της καταδίκης ή της ποινής.

10

Το Πρωτόκολλο, όμως, αυτό δεν αποτελεί μέρος της έννομης τάξης της Κυπριακής Δημοκρατίας, επειδή δεν έχει κυρωθεί.

Το Διεθνές Σύμφωνον περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων, που κυρώθηκε με τον περί Διεθνών Συμφώνων (Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα και Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα), (Κυρωτικός), Νόμο του 1969, (Αρ. 14/69), και έχει, σύμφωνα με το Άρθρο 169.3 του Συντάγματος, αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε εσωτερικού νόμου - (βλ. *Attorney-General v. Georghiou* (1984) 2 C.L.R. 251, 287, 302-303· *Malachtou v. Armefti* (1987) 1 C.L.R. 207) - διασφαλίζει με το Άρθρο 14(5) το δικαίωμα έφεσης σε καταδικασμένο "επί ποινικό αδίκηματι" εναντίον της καταδίκης ή της επιβληθείσας ποινής, σύμφωνα με τη νόμιμη διαδικασία.

15

20

25

Στο εσωτερικό δίκαιο το δικαίωμα έφεσης στις ποινικές υποθέσεις προσδιορίζεται από το Άρθρο 25(2) των περί Δικαστηρίων Νόμων που έχει:-

"(2) Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου πλην ως άλλως προβλέπεται εις το εδάφιον τούτο, πάσα απόφασις δικαστηρίου ασκούντος ποινικήν δικαιοδοσίαν θα υπόκειται εις έφεσιν εις το Ανώτατον Δικαστήριον.

30

Πάσα τοιαύτη έφεσις δύναται να ασκηθή κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ή της επιβαλλούσης ποινήν τοιαύτης δι' οιονδήποτε λόγον."

5 Το Άρθρο 131(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, στο αυθεντικό αγγλικό του κείμενο έχει:-

10 "131.(1) Subject to the provisions of any other enactment in force for the time being, no appeal shall lie from any judgment or order of a Court exercising criminal jurisdiction except as provided for by this Law."

15 Το Άρθρο 25(2) των περί Δικαστηρίων Νόμων εξετάστηκε δικαστικά, σε συνάρτηση με το Άρθρο 131 του Κεφ. 155, σε μια σειρά υποθέσεων - (βλ. *Theodoros Panayioti Shourris v. The Republic and Gregoris N. Kazantzis v. The Police* (1961) C.L.R. 11· *Maroulla Xenophontos v. Panayiota Charalambous* (1961) C.L.R. 122· *Evangelos Christofi v. The Police* (1970) 2 C.L.R. 117· *Photini Polycarpou Georghadji and Another v. The Republic* (1971) 2 C.L.R. 229· *Attorney-General v. Pouris & Others* (1979) 2 C.L.R. 20 15· και *Κώστας Κυριάκου ν. Δήμου Έγκωμης*, (1992) 2 Α.Α.Δ. 414.

25 Το δικαίωμα έφεσης, με βάση το Άρθρο 25(2) των περί Δικαστηρίων Νόμων, περιορίζεται από την πρώτη φράση του εδαφίου - "Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου" - και μπορεί να ασκηθεί μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει το Κεφ. 155. Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν μπορεί να ασκήσει εφετειακή δικαιοδοσία, εκτός όπου και όπως ο Νόμος ορίζει.

30 Το Άρθρο 137 του Κεφ. 155 καθορίζει τις περιπτώσεις στις οποίες χωρεί έφεση από το Γενικό Εισαγγελέα. Το εδάφιο (1)(b) του Άρθρου 137 έχει:-

"137(1) The Attorney-General may -

(a) .....

(b) appeal or sanction an appeal from any judgment of a District Court on the ground that the sentence was insufficient."

Σε ελληνική μετάφραση:-

("137(1) Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας δύναται -

(α) .....

(β) να ασκήσει έφεση ή να εγκρίνει την άσκηση έφεσεως από απόφαση Επαρχιακού Δικαστηρίου για το λόγο ότι η ποινή ήταν ανεπαρκής.")

Η ενεργοποίηση ποινής φυλάκισης με αναστολή, με βάση το Άρθρο 4(1) του περί της Υφ' όρον Αναστολής της Εκτελέσεως Ποινής Φυλακίσεως εις Ωρισμένας Περιπτώσεις Νόμου του 1972, (Αρ. 95/72), είναι ποινή για το προηγούμενο αδίκημα, δηλαδή, για το αδίκημα στο οποίο επιβλήθηκε. Δεν είναι ποινή για το νέο αδίκημα που διαπράχθηκε μέσα στην καθορισμένη περίοδο της αναστολής της εκτέλεσης της πρώτης ποινής - (βλ., μεταξύ άλλων, *Louca v. Republic* (1986) 2 C.L.R. 141· *Ιωάννου ν. Αστυνομίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 251· *Βασιλειάδης ν. Αστυνομίας* (1991) 2 Α.Α.Δ. 409· *Έλβις Αντωνίου Σύμκασης ν. Της Αστυνομίας* (1993) 2 Α.Α.Δ. 1, *Νίκος Ευαγγέλου Αργυρού Χριστούδκιας ν. Της Αστυνομίας* (1993) 2 Α.Α.Δ. 52.

Στην παρούσα υπόθεση, ο πρωτόδικος Δικαστής δεν επέβαλε ποινή για το αδίκημα στο οποίο ο κατηγορούμενος βρέθηκε ένοχος.

'Έφεση χωρεί αν η ποινή είναι "ανεπαρκής" ("insufficient").

Η κ. Μαλαχτού-Παμπαλλή εισηγήθηκε 'ότι ο όρος "ποινή" πρέπει να ερμηνευθεί ώστε να περιλαμβάνει και "μη ποινή", για να έχει ο Γενικός Εισαγγελέας θεραπεία με άσκηση έφεσης.

Στο Maxwell on Interpretation of Statutes, Δωδέκατη Έκδοση, σελ. 29, διαβάζουμε:-

5 "Where, by the use of clear and unequivocal language capable of only one meaning, anything is enacted by the legislature, it must be enforced however harsh or absurd or contrary to common sense the result may be. The interpretation of a statute is not to be collected from any notions which may be entertained by the court as to what is just and expedient: words are not to be construed, contrary to their meaning, as embracing or excluding cases merely because no good reason appears why they should not be embraced or excluded. The duty of the court is to expound the law as it stands, and to 'leave the remedy (if one be resolved upon) to others.'"

10
15 Οι ποινικοί νόμοι, περιλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τη δικαιοδοσία και τη δικονομία, ερμηνεύονται αυστηρά. Εάν υπάρχει οποιαδήποτε ασάφεια ή αμφιβολία αποφασίζεται υπέρ του κατηγορουμένου. Αυτό γίνεται έστω και αν οδηγεί στην απαλλαγή του κατηγορουμένου για τεχνικούς λόγους - (βλ. Maxwell, (ανωτέρω), σελ. 238
20 και 245).

Η λέξη "insufficient", ("ανεπαρκής"), είναι επιθετικός προσδιορισμός και προϋποθέτει την ύπαρξη επιβολής κάποιας ποινής, η οποία έχει το χαρακτήρα της ανεπάρκειας.

25 Δεν χωρεί έφεση κάτω από το Άρθρο 137(1)(β) του Κεφ. 155 εναντίον παράλειψης επιβολής ποινής από Δικαστή και το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία να εξετάσει τέτοια έφεση.

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση του Γενικού Εισαγγελέα δεν ευσταθεί.

30 Το Δικαστήριο αυτό δεν εκφέρει γνώμη ποιές άλλες θεράπειες ή διαδικασίες μπορεί να χρησιμοποιήσει ο Γενικός Εισαγγελέας.

Η άσκηση εξουσίας, ο χρόνος και ο τρόπος άσκησής της από το Δικαστήριο, αναφορικά με ποινή φυλάκισης με αναστολή, καθορίζεται στο Άρθρο 4 του Νόμου 95/72.

Το Δικαστήριο πρώτα εκδίδει την ετυμηγορία ενοχής 5
για το δεύτερο αδίκημα που διαπράχθηκε μέσα στην πε-
ρίοδο της αναστολής. Σε δεύτερο στάδιο επιβάλλει ποινή
για το αδίκημα το οποίο εκδικάζει. Σε τρίτο στάδιο εξετά-
ζει όλα τα περιστατικά και ασκεί την εξουσία του δυνάμει
του Άρθρου 4(1) του Νόμου 95/72 και τότε αποφασίζει αν
θα ενεργοποιήσει ολόκληρη την ποινή ή μικρότερη ποινή, 10
ή αν θα διατάξει τροποποίηση του αρχικού διατάγματος,
ή αν δεν θα λάβει κανένα μέτρο.

Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των προνοιών του
Άρθρου 4, θεωρούμε ότι το Δικαστήριο δεν δύναται να
ασκήσει εξουσία με βάση το Άρθρο τούτο, εκτός εάν, μέσα
στην περίοδο της αναστολής, εκδώσει ετυμηγορία ενοχής 15
του κατηγορουμένου για το αδίκημα το οποίο εκδικάζει
και επιβάλει ποινή φυλάκισης γι' αυτό.

Έχουμε υπόψη μας ότι στην Αγγλία το Crown Court -
(βλ. D.A. Thomas - "Principles of Sentencing", Δεύτερη Έκ- 20
δοση, σελ. 254) - ενεργοποίησε ποινή με αναστολή, σε κα-
τάλληλη περίπτωση, όπου είχε επιβληθεί μόνο πρόστιμο
για το δεύτερο αδίκημα. Δεν υιοθετούμε αυτό.

Στην παρούσα υπόθεση δεν επιβλήθηκε καμιά ποινή
και, ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν μπορούσε να ασκή- 25
σει εξουσία για ενεργοποίηση της ποινής με αναστολή. Η
απόφασή του είναι αντινομική και θα ακυρωθεί.

Το Δικαστήριο δεν επηρεάζεται από τις συνέπειες της
εφαρμογής του Νόμου ύστερα από ορθή ερμηνεία του.

Στην παρούσα περίπτωση εφαρμόζεται το λατινικό
απόφθεγμα - "fiat justitia, ruat coelum" - ("Ας γίνει δικαιο- 30
σύνη, έστω και αν πέσει ο ουρανός").

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση του Γενικού Εισαγ-

γελέα - Ποινική Έφεση Αρ. 5855 - διαγράφεται.

- 5 Η έφεση του κατηγορουμένου - Ποινική Έφεση Αρ. 5853 - επιτυγχάνει. Η διαταγή για ενεργοποίηση της εννιά-μηνης ποινής φυλάκισης με αναστολή ακυρώνεται και ο κατηγορούμενος ελευθερώνεται.

- 10 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ: Συμφωνώ με την απόφαση που μόλις έχει εκδοθεί. Θέλω να πω όμως λίγα λόγια αναφορικά με τον περί της Υφ' όρον Αναστολής της Εκτελέσεως Ποινής Φυλακίσεως εις Ωρισμένας Περιπτώσεις Νόμο του 1972, 95/72, και ειδικότερα του άρθρου 4. Προηγούμενη Αγγλική νομολογία, που υιοθετήθηκε από τα Δικαστήριά μας, επέβαλλε ως προϋπόθεση για την ενεργοποίηση ανασταλείσας ποινής φυλακίσεως την επιβολή στον κατηγορούμενο φυλάκισης για το υπό εκδίκαση αδίκημα. Η νομολογιακή αυτή αρχή ανετράπη με πρόσφατες αποφάσεις των Αγγλικών Δικαστηρίων γιατί κρίθηκε πως το άρθρο 23 15 του Powers of Criminal Courts Act 1973 δεν θέτει τέτοια προϋπόθεση. Κριτήριο στη διάταξη είναι η υπό του νόμου πρόνοια ποινής φυλάκισης για το δικαζόμενο αδίκημα, στο οποίο βρίσκεται ένοχος ο κατηγορούμενος. Το εδάφιο 1 του άρθρου αυτού, σε όση έκτασή του μας αφορά, έχει 20 ως εξής:

"Where an offender is convicted of an offence punishable with imprisonment committed during the operational period of a suspended sentence ....."

- 25 Κατά τη διάρκεια της συζήτησης στην παρούσα έφεση του συγκεκριμένου αυτού άρθρου, η δικηγόρος της Δημοκρατίας υιοθέτησε την άποψη αυτή, που είναι βέβαια αντίθετη με την ισχύουσα νομολογία στη χώρα μας. Ο δικηγόρος του εφεσείοντα υποστήριξε πως η ερμηνεία των συνδυασμένων προνοιών των εδαφίων 1 και 2 του άρθρου 30 4 του δικού μας Νόμου, 95/72, δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας· επιβάλλουν πως για την ενεργοποίηση ανασταλείσας ποινής απαραίτητη προϋπόθεση είναι η επιβολή ποινής φυλάκισης στο δικαζόμενο αδίκημα. Ο συνήγορος είπε, παραπέρα, πως το εδάφιο 2 του Νόμου είναι πανο-

μοιότυπο με το εδάφιο 2 του άρθρου 23 του Powers of Criminal Act 1973. Έχω διαβάσει με προσοχή τα αντίστοιχα εδάφια και συμφωνώ πως η ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στις πρόνοιές τους είναι ταυτόσημη, μολονότι το Αγγλικό κείμενο είναι σαφέστερο και πιο δόκιμα διατυπωμένο. Το Αγγλικό εδάφιο έχει ως εξής:

"Where a court orders that a suspended sentence shall take effect, with or without any variation of the original term, the court may order that that sentence shall take effect immediately or that the term thereof shall commence on the expiration of another term of imprisonment passed on the offender by that or another court."

Το δικό μας:

"Όσάκις το Δικαστήριο διατάσσει ότι η ανασταλείσα ποινή δέον να εκτελεσθή, μετά ή άνευ τροποποιήσεως της αρχικής αυτής περιόδου, το Δικαστήριο δύναται να διατάξει όπως η εκτέλεσις χωρήσει αμέσως ή όπως η περίοδος της φυλάκισεως αρχίσει μετά την έκτισιν της ποινής της επιβληθείσης υπό του αυτού ή ετέρου Δικαστηρίου."

Η Αγγλική δηλαδή πρόνοια αναφέρεται με σαφήνεια σε άλλη ποινή φυλάκισης που επιβλήθηκε στο δράστη από το εκδικάζον Δικαστήριο ή οποιοδήποτε άλλο. Η αντίστοιχη όμως διάταξη στο δικό μας Νόμο, όπως είναι διατυπωμένη, έδωσε τη βάση του επιχειρήματος στο δικηγόρο του εφεσείοντα, ότι δηλαδή για να ενεργοποιηθεί από το Δικαστήριο ανασταλείσα ποινή φυλάκισης πρέπει να επιβληθεί ποινή φυλάκισης στον κατηγορούμενο και για το εκδικαζόμενο αδίκημα. Η ερμηνεία όμως αυτή δεν είναι ορθή. Η γνώμη μου είναι πως παρέχεται διακριτική ευχέρεια στο Δικαστήριο, όταν ενεργοποιεί ανασταλείσα ποινή φυλάκισης, να διατάσσει όπως η εκτέλεσή της αρχίσει αμέσως ή μετά την εκτέλεση άλλης ποινής φυλάκισης που επιβλήθηκε προηγουμένως από το ίδιο ή άλλο δικαστήριο. Οι πρόνοιες του εδαφίου αυτού είναι εντελώς ανεξάρτητες από

αυτές του εδαφίου 1 του άρθρου 4 του Νόμου.

Είμαι και εγώ της γνώμης πως η νομολογία, όπως έχει
5 καθιερωθεί από τα Δικαστήριά μας, σύμφωνα με την
οποία για να ενεργοποιηθεί ποινή φυλάκισης πρέπει να
επιβληθεί και ποινή φυλάκισης στον κατηγορούμενο για
το εκδικαζόμενο αδίκημα είναι ορθή. Οι διαφορετικές
συνθήκες που επικρατούν στον τόπο μας από αυτές της
10 Αγγλίας δεν δικαιολογούν την υιοθέτηση της πρόσφατης
νομολογίας της χώρας αυτής. Η εγκληματικότητα στον
νησί μας είναι σε πολύ πιο χαμηλά επίπεδα από αυτά της
Αγγλίας και επομένως η αντιμετώπιση του δράστη πρέπει
να είναι κατ' αναλογία διαφορετική. Μου φαίνεται άτοπο
να καταδικάζεται κάποιος για αδίκημα ήσσονος σημα-
15 σίας, για το οποίο μπορεί να επιβληθεί και ποινή προστί-
μου, και να δράττεται της ευκαιρίας το Δικαστήριο να
ενεργοποιεί ανασταλείσα ποινή φυλάκισης. Αυτό θα ήταν
αντίθετο τόσο με το πνεύμα αλλά και το σκοπό του νομο-
θέτη.

Τέλος, έχω την άποψη πως νόμοι διατυπωμένοι στην
20 επίσημη γλώσσα της χώρας μας πρέπει να ερμηνεύονται
σύμφωνα με τις συνήθεις έννοιες που αποδίδει η γλώσσα
μας στις λέξεις του κειμένου και να εφαρμόζονται με κρι-
τήριο τα ήθη, έθιμα, την παράδοση και τον τρόπο ζωής
που επικρατούν στον τόπο μας.

25

Η έφεση Αρ. 5855 διαγράφεται.

Η έφεση Αρ. 5853 επιτυγχάνει.